

คำพิพากษาที่น่าสนใจ

คำพิพากษาศาลฎีกานี้ บรรณาธิการได้รวบรวมจากระบบสืบค้นคำพิพากษา คำสั่งคำร้อง และคำวินิจฉัยศาลฎีกา ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในศาลฎีกา ในวารสารนี้ได้นำเสนอ คำพิพากษาศาลฎีกา 2 เรื่อง ซึ่งบรรณาธิการคาดว่าจะจะเป็นประโยชน์ไม่เฉพาะแต่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับ วงการยุติธรรม แต่ยังเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้บริหารองค์กรทางการแพทย์และสาธารณสุขต่างๆ ที่ ประสงค์จะใช้กฎหมายเหล่านี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3528/2547

ย่อฎีกา

หลังจากโจทก์ที่ 3 คลอดบุตรโจทก์ที่ 1 และเกิดเหตุละเมิดจากการทำคลอดของจำเลยทั้ง สามต่อโจทก์ที่ 1 โจทก์ที่ 3 ได้พยายามให้โจทก์ที่ 1 ได้รับการรักษาทั้งจากจำเลยทั้งสามและ โรงพยาบาลอื่น และได้เรียกร้องให้จำเลยทั้งสามรับผิดชอบกับร้องเรียนต่อรัฐมนตรีกระทรวง สาธารณสุข แต่ไม่เป็นผล วันที่ 9 กันยายน 2537 โจทก์ที่ 3 ได้ทำหนังสือร้องเรียนจำเลยที่ 2 และที่ 3 กับพวกต่อแพทยสภา โจทก์ที่ 1 และที่ 3 ตั้งแต่วันที่ 9 กันยายน 2537 มีใช้ตั้งแต่วันที่โจทก์ ทราบผลการสอบสวนข้อเท็จจริงจากแพทยสภา โจทก์ที่ 1 และที่ 3 ฟ้องคดีเมื่อวันที่ 9 มกราคม 2539 ล่วงเลยกำหนด 1 ปีแล้ว คดีจึงขาดอายุความตาม ป.พ.พ. มาตรา 448 วรรคหนึ่ง ทั้งนี้ คำฟ้อง ระบุเพียงว่าจำเลยที่ 2 ทำคลอดให้แก่โจทก์ที่ 3 โดยประมาทเพราะจำเลยที่ 2 สามารถทราบขนาด ของทารกในครรภ์แต่ไม่เลือกวิธีทำคลอดให้เหมาะสม กับจำเลยที่ 3 ซึ่งดูแลรักษาโจทก์ที่ 1 ประมาท เนื่องจากการถ่ายเลือดด้วยวิธีแยงสายสะดือทำให้โจทก์ที่ 1 ติดเชื้อ โดยในส่วนของจำเลยที่ 2 โจทก์ บรรยายฟ้องให้ข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 2 ทำคลอดให้โจทก์ที่ 3 ตามขั้นตอนปกติ พยายามให้คลอด โดยวิธีธรรมชาติ ต่อมาใช้วิธีเอาเครื่องมือดูดศีรษะทารกในครรภ์เพื่อดึงออกจนกระทั่งต้องผ่าตัด ส่วนจำเลยที่ 3 ดูแลโจทก์ที่ 1 จนอาการตัวเหลืองหายไป แต่โจทก์ที่ 1 ติดเชื้อจากการถ่ายเลือด จำเลยที่ 3 ก็ไม่ให้ยาปฏิชีวนะรักษา แต่กลับอนุญาตให้โจทก์ที่ 3 นำโจทก์ที่ 1 กลับบ้าน ข้อเท็จจริง ตามคำบรรยายฟ้องจึงเป็นเพียงการแสดงซึ่งสภาพแห่งข้อหาว่าจำเลยที่ 2 และที่ 3 ปฏิบัติงาน บกพร่องเป็นการกระทำละเมิดในทางแพ่งเท่านั้น มิใช่ข้อเท็จจริงถึงขั้นว่าเป็นการกระทำโดย ประมาทที่จะมีผลความผิดทางอาญา

ประเด็นวินิจฉัยและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ละเมิดและอายุความคดีแพ่งตาม ป.พ.พ. มาตรา 420, 448, 1569

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 95 (3)

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง

ข้อเท็จจริงและการวินิจฉัย

โจทก์ทั้งสามฟ้องว่า โจทก์ที่ 3 ได้คลอดโจทก์ที่ 1 ที่โรงพยาบาล พ 1 โดยมีจำเลยที่ 2 เป็นแพทย์ผู้ทำคลอด ซึ่งได้กระทำด้วยความประมาท กล่าวคือ ในชั้นแรกจำเลยที่ 2 ได้ทำคลอดโดยให้โจทก์ที่ 3 คลอดเองตามธรรมชาติ แต่ทำไม่สำเร็จ เนื่องจากโจทก์ที่ 1 มีขนาดตัวโตเกินเกณฑ์ปกติ ประกอบกับโจทก์ที่ 3 เพิ่งมีครรภ์และคลอดบุตรครั้งแรก เมื่อไม่สามารถคลอดเองได้จำเลยที่ 2 จึงใช้เครื่องมือทางการแพทย์สอดที่บริเวณศีรษะเด็กเพื่อดึงออก แต่ก็ไม่สามารถดึงออกได้ ในที่สุดจึงต้องใช้วิธีผ่าตัดเอาเด็กออกจากครรภ์ ซึ่งเมื่อแรกคลอดเด็กมีน้ำหนักถึง 4,050 กรัม ในทางการแพทย์เด็กที่มีน้ำหนักถึงขนาดดังกล่าวแพทย์ต้องใช้วิธีผ่าตัดเอาเด็กออกเท่านั้นจึงจะปลอดภัยต่อแม่และเด็ก หลังจากคลอดออกมาแล้วพบว่าที่ท้ายทอยของโจทก์ที่ 1 มีก้อนเนื้อซ้ำ ๆ ขนาดโตเกือบเท่าศีรษะ ซึ่งก้อนเนื้อดังกล่าวเกิดจากการใช้เครื่องมือสอดที่ศีรษะเพื่อดึงออกจากครรภ์ ต่อมาโรงพยาบาลได้นำโจทก์ที่ 1 ไปดูแลที่ห้องให้อาหารเด็กโดยให้อยู่ในความดูแลของจำเลยที่ 3 ต่อมาก้อนเนื้อซ้ำ ๆ ที่ท้ายทอยของโจทก์ที่ 1 ได้ยุบลง แต่โจทก์ที่ 1 กลับมีอาการตัวเหลือง ขึ้นมาแทน ซึ่งอาการดังกล่าวในทางการแพทย์อาจเกิดจากก้อนเลือดที่ท้ายทอยละลายเป็นน้ำดี และหรือโจทก์ที่ 1 ขาดออกซิเจนระหว่างการคลอด และหรือโจทก์ที่ 1 ติดเชื้อระหว่างทำคลอดนาน สาเหตุใดสาเหตุหนึ่งหรือรวมกัน ต่อมาจำเลยที่ 3 ให้การรักษาด้วยวิธีถ่ายเลือดทางสายสะดือ ทำให้อาการตัวเหลืองของโจทก์ที่ 1 หายไป แต่จำเลยที่ 3 กระทำด้วยความประมาท โดยมีได้ให้ยาปฏิชีวนะ เป็นเหตุทำให้โจทก์ที่ 1 เกิดการติดเชื้อ ซึ่งมีผลทำให้โจทก์ที่ 1 เกิดหนองเป็นแองไญที่สะโพกซ้ายและหัวกระดูกสะโพกซ้าย โจทก์ที่ 2 และที่ 3 ได้นำโจทก์ที่ 1 ไปเจาะหนองออกจนแห้ง ต่อมาเมื่อโจทก์ที่ 1 อายุได้ปีเศษจึงพบว่าขาของโจทก์ที่ 1 สั้นยาวไม่เท่ากัน จากการเอกซเรย์ปรากฏว่าหัวกระดูกสะโพกซ้ายหายไปและกระดูกหลุดออกจากเบ้า ต้องรักษาด้วยวิธีการผ่าตัดหลายครั้ง แต่ไม่ประสบผลสำเร็จจนกระทั่งปัจจุบันโจทก์ที่ 1 อายุเกือบ 5 ปีแล้ว แต่ร่างกายไม่ได้พัฒนาเหมือนเด็กโดยทั่วไป แพทย์แนะนำว่าต้องผ่าตัดอีกหลายครั้ง ต้องใส่เบ้าเทียม ต้องผ่าตัดยึดกระดูกแต่โอกาสรักษาให้หายเป็นปกติมีน้อยมาก การกระทำละเมิดของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 1 เป็นเหตุให้โจทก์ที่ 2 และที่ 3 ต้องเสียค่ารักษาพยาบาลโจทก์ที่ 1 กับค่าใช้จ่ายอื่น ๆ และต้องเสียค่ารักษาพยาบาลต่อไปในอนาคต กับค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ในอนาคต โจทก์ที่ 1 ต้องกลายเป็นคนทุพพลภาพขาพิการ กับต้องเสียความสามารถในการประกอบกรงานในอนาคต โจทก์ที่ 1 ได้รับทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจ ต้องนอนเฉย ๆ ระหว่างรับการผ่าตัดเป็นเวลานานนับเดือนหลายครั้ง และที่จะเกิดขึ้นในภายหน้าขอให้บังคับจำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงินจำนวน 50,000,000 บาท แก่โจทก์ที่ 1 และร่วมกันชำระเงินจำนวน 7,600,000 บาท แก่โจทก์ที่ 2 และที่ 3 พร้อมกับดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินทั้งสองจำนวน นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น

จำเลยทั้งสามให้การว่า โจทก์ที่ 1 มิใช่บุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ที่ 2 และที่ 3 ดังนั้น โจทก์ทั้งสามจึงไม่มีอำนาจฟ้อง จำเลยที่ 2 และที่ 3 เป็นแพทย์ที่มารักษาคนไข้ที่โรงพยาบาล

พ 1 โดยได้รับผลประโยชน์บางส่วนจากการรักษาพยาบาลคนไข้แต่ละราย จำเลยที่ 2 และที่ 3 มิได้รับเงินเดือนจากจำเลยที่ 1 จึงมิใช่ลูกจ้างของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 และที่ 3 ได้ใช้ความระมัดระวังในฐานะผู้ประกอบการวิชาชีพแพทย์แล้ว โดยจำเลยที่ 2 และที่ 3 ทำหน้าที่ของตนอย่างดีที่สุดมิได้กระทำการโดยประมาทเลินเล่อ อาการผิดปกติของโจทก์ที่ 1 มิได้เกิดจากการรักษาของจำเลยที่ 2 และที่ 3 แต่อาจเกิดจากความผิดปกติของร่างกายตามธรรมชาติ หรืออาจเกิดจากการรักษาพยาบาลที่สถานพยาบาลแห่งอื่น คำฟ้องของโจทก์ทั้งสามมิได้บรรยายให้ชัดแจ้งว่าการที่โจทก์ที่ 1 ตัวเหลืองนั้นเกิดจากสาเหตุใด จึงเป็นฟ้องที่เคลือบคลุม โจทก์ที่ 2 และที่ 3 ได้พบความผิดปกติทางร่างกายของโจทก์ที่ 1 และได้ยื่นคำร้องกล่าวโทษจำเลยทั้งสามต่อแพทยสภาตั้งแต่วันที่ 9 กันยายน 2537 เมื่อนับถึงวันที่โจทก์ทั้งสามฟ้องคดีนี้เป็นเวลาเกินกว่า 1 ปีแล้ว คดีโจทก์ทั้งสามจึงขาดอายุความ โจทก์ทั้งสามไม่มีสิทธิเรียกค่าเสียหายตามที่กล่าวอ้าง ทั้งจำนวนเงินค่าเสียหายก็สูงเกินกว่าความเป็นจริงขอให้ยกฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ให้โจทก์ทั้งสามร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนจำเลยทั้งสาม
โจทก์ทั้งสามอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

โจทก์ที่ 1 และที่ 3 ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า หลังจากโจทก์ที่ 3 คลอดโจทก์ที่ 1 และเกิดเหตุดังกล่าวแก่โจทก์ที่ 1 ตามทางนำสืบของโจทก์ที่ 1 และที่ 3 ได้ความว่า โจทก์ที่ 3 พยายามให้โจทก์ที่ 1 ได้รับการรักษาทั้งจากจำเลยทั้งสามและโรงพยาบาลอื่น โดยได้ไปพบจำเลยที่ 2 และที่ 3 และผู้อำนวยการโรงพยาบาล พ1 ของจำเลยที่ 1 เพื่อให้รับผิชอบในเหตุที่เกิดขึ้นแก่โจทก์ที่ 1 เมื่อไม่ได้ผล โจทก์ที่ 3 ก็ได้ร้องเรียนต่อนายอภัย ธรรมรัตน์ว่าการกระทรวงสาธารณสุขในขณะนั้น แต่ก็ยังไม่บังเกิดผลเช่นเดิม โจทก์ที่ 3 จึงได้ยื่นหนังสือฉบับลงวันที่ 9 กันยายน 2537 ร้องเรียนจำเลยที่ 2 และที่ 3 กับนายแพทย์ ส กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ฝ่ายแพทย์ของโรงพยาบาล พ1 ต่อแพทยสภา ขอให้สอบสวนให้ความเป็นธรรมแก่โจทก์ทั้งสาม โดยระบุจำเลยที่ 2 เป็นผู้ทำคลอด จำเลยที่ 3 เป็นกุมารแพทย์ปฏิบัติหน้าที่ดูแลรักษาโจทก์ที่ 1 ภายหลังคลอด ข้อเท็จจริงดังกล่าวนี้ย่อมชี้ชัดว่า โจทก์ที่ 1 โดยโจทก์ที่ 2 และที่ 3 ในฐานะผู้ใช้อำนาจปกครองและเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมของโจทก์ที่ 1 มีอำนาจทำการแทนโจทก์ที่ 1 ซึ่งเป็นผู้เยาว์ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1569 และในฐานะส่วนตัว ได้รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ที่ 1 และที่ 3 ตั้งแต่วันที่ 9 กันยายน 2537 มิใช่นับตั้งแต่วันที่โจทก์ที่ 1 และที่ 3 ได้ทราบผลการสอบสวนข้อเท็จจริงจากแพทยสภาดังที่โจทก์ที่ 1 และที่ 3 ยกขึ้นกล่าวอ้างในฎีกา โจทก์ที่ 1 และที่ 3 ร่วมกันฟ้องคดีเมื่อวันที่ 9 มกราคม 2539 ล่วงเลยกำหนด 1 ปีแล้ว คดีจึงขาดอายุความตาม ป.พ.พ. มาตรา 448 วรรคหนึ่ง

ตามคำบรรยายฟ้องระบุเพียงว่าจำเลยที่ 2 ทำคลอดให้แก่โจทก์ที่ 3 โดยประมาท เพราะจำเลยที่ 2 สามารถทราบขนาดของทารกในครรภ์ แต่ไม่เลือกวิธีทำคลอดให้เหมาะสมกับจำเลยที่ 3 ซึ่งดูแลรักษาโจทก์ที่ 1 ภายหลังคลอดโดยประมาทเนื่องจากการถ่ายเลือดด้วยวิธีแยงสายสะดือโจทก์ที่ 1 ทำให้โจทก์ที่ 1 ติดเชื้อ โดยในส่วนของจำเลยที่ 2 นั้น โจทก์ที่ 1 และที่ 3 บรรยายฟ้องในข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 2 ทำคลอดให้โจทก์ที่ 3 ตามขั้นตอนปกติ เริ่มแต่พยายามให้โจทก์ที่ 3 คลอดโดยวิธีธรรมชาติ ต่อมาใช้วิธีเอาเครื่องมือดูดศีรษะทารกในครรภ์เพื่อดึงออก จนกระทั่งต้องผ่าตัดส่วนจำเลยที่ 3 นั้น โจทก์ที่ 1 และที่ 3 บรรยายฟ้องว่า เมื่อจำเลยที่ 3 ดูแลโจทก์ที่ 1 จนอาการตัวเหลืองหายไป แต่โจทก์ที่ 1 ติดเชื้อจากการถ่ายเลือด จำเลยที่ 3 ก็ไม่หายาปฏิชีวนะรักษา แต่กลับอนุญาตให้โจทก์ที่ 3 นำโจทก์ที่ 1 กลับบ้าน และนัดให้โจทก์ที่ 3 ต้องนำโจทก์ที่ 1 กลับไปทำกายภาพบำบัดอาการแขนและขาด้วนซ้ายอ่อนแรง ข้อเท็จจริงที่ปรากฏจากคำบรรยายฟ้องเกี่ยวกับการกระทำของจำเลยที่ 2 และที่ 3 เช่นนี้ จึงเป็นเพียงการแสดงซึ่งสภาพแห่งข้อหาตามคำฟ้องกล่าวอ้างว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 ปฏิบัติงานบกพร่องทำให้โจทก์ที่ 1 และที่ 3 เสียหาย ซึ่งเป็นการกระทำละเมิดในทางแพ่งตาม ป.พ.พ. มาตรา 420 เท่านั้น มิใช่ข้อเท็จจริงถึงขั้นว่าเป็นการกระทำโดยประมาทที่จะมีมูลความผิดทางอาญาซึ่งจะต้องบังคับใช้อาญาความทางอาญาที่ยาวกว่าดังที่บัญญัติใน ป.พ.พ. มาตรา 448 วรรคสอง

คำวินิจฉัย

พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6092/2552

ย่อฎีกา

จำเลยที่ 3 มิได้ตรวจดูอาการของโจทก์ตั้งแต่แรกเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลพนมสารคามด้วยตนเอง แต่วินิจฉัยโรคและสั่งการรักษาอาการของโจทก์ตามที่ได้รับรายงานทางโทรศัพท์จากพยาบาลแทนโดยไม่ได้ตรวจสอบประวัติการรักษาของโจทก์ด้วยตนเอง แม้จำเลยที่ 3 จะสอบถามอาการและประวัติการรักษาของโจทก์จากพยาบาลก่อนที่พยาบาลจะฉีดยาให้แก่โจทก์เพื่อทำการรักษาก็ตาม ก็หาใช่วิสัยของบุคคลผู้มีอาชีพเป็นแพทย์จะพึงกระทำไม่ ทั้งห้องเวรกับห้องฉุกเฉินที่โจทก์อยู่ห่างกันเพียง 20 เมตร ตามพฤติการณ์ก็ไม่ปรากฏว่ามีเหตุสุดวิสัยอันทำให้จำเลยที่ 3 ไม่สามารถมาตรวจวินิจฉัยอาการของโจทก์ได้ด้วยตนเองแต่อย่างใด ถือว่าจำเลยที่ 3 ประมาทเลินเล่อเมื่อพยาบาลฉีดยาบริหานิลให้แก่โจทก์ตามที่จำเลยที่ 3 สั่งการ ทำให้โจทก์เกิดอาการแพ้ยา อันเป็นผลโดยตรงจากการกระทำของจำเลยที่ 3 ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย เป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ จำเลยที่ 3 ได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ ค่าทนายทนายระหว่างเจ็บป่วย ค่าสมรรถภาพในการมองเห็นและค่าสูญเสียความสวยงามของโจทก์นั้น ถือได้ว่าเป็นความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน ซึ่งโจทก์มีสิทธิเรียกได้ตาม ป.พ.พ. มาตรา 446 โดยไม่คำนึงว่าโจทก์ประกอบอาชีพหรือไม่ รวมเป็นค่าเสียหายทั้งสิ้น 2,000,000 บาท นั้น เหมาะสมแล้ว

ประเด็นวินิจฉัยและหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ละเมิดตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420, 446

พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5

ข้อเท็จจริงและการวินิจฉัย

โจทก์ฟ้องโดยได้รับอนุญาตให้ดำเนินคดีอย่างคนอนาถาว่า ขอให้บังคับจำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงิน 5,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสามให้การขอให้ยกฟ้อง

ระหว่างพิจารณา โจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยที่ 2 และที่ 3 ศาลชั้นต้นอนุญาต

ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 2,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 28 กันยายน 2541) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

โจทก์และจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ โดยโจทก์ได้รับอนุญาตให้ดำเนินคดีอย่างคนอนาถา

ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

โจทก์และจำเลยที่ 1 ฎีกา โดยโจทก์ได้รับอนุญาตให้ดำเนินคดีอย่างคนอนาถา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้เถียงกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติได้ว่า จำเลยที่ 3 เป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลพนมสารคามสังกัดจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ มีหน้าที่บริหารงานของโรงพยาบาลและปฏิบัติหน้าที่ในฐานะแพทย์ตรวจรักษาคนไข้ เมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2541 เวลา 10 นาฬิกา โจทก์ซึ่งตั้งครรภ์ได้ 6 เดือน มีอาการเจ็บท้องได้มาตรวจรักษาที่โรงพยาบาลพนมสารคาม แพทย์ให้การรักษาโจทก์โดยให้ยาแก้ปวดลูกหวัดและยานอนหลับหรือยากันชัก ได้แก่ ยาบรีคานิลและฟีโนบาร์บ โจทก์นอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลดังกล่าวจนถึงวันที่ 4 เมษายน 2541 เวลา 9 นาฬิกา ก็ออกจากโรงพยาบาล แต่ในวันเดียวกัน เวลาประมาณ 22 นาฬิกา โจทก์มาตรวจรักษาที่โรงพยาบาลพนมสารคามอีกครั้ง เนื่องจากโจทก์หกล้มท้องกระทบกับต้นไม้ แพทย์ให้การรักษาโจทก์โดยยังคงให้ยาบรีคานิลและฟีโนบาร์บ กับเพิ่มยาโนสปาแก้ปวดท้อง โจทก์นอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลจนถึงวันที่ 12 เมษายน 2541 ต่อมาวันที่ 15 เมษายน 2541 เวลาประมาณ 4 นาฬิกา โจทก์มารับการรักษาที่โรงพยาบาลพนมสารคามอีกครั้ง ซึ่งมีจำเลยที่ 3 เป็นแพทย์เวรผู้ให้การรักษา และในวันเดียวกันเวลาบ่ายโจทก์ขอย้ายไปรักษาที่โรงพยาบาลเมืองฉะเชิงเทราโดยโจทก์มีอาการแพ้ยา มีแผลพุพองที่ใบหน้า ปาก ตาทั้งสองข้างกับตามร่างกายทั่วไป และกระจกตาข้างซ้ายทะลุ ทำให้เกิดอาการพร่ามัวไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน

คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ก่อนว่า จำเลยที่ 3 กระทำละเมิดต่อโจทก์หรือไม่ เห็นว่า การตรวจและวินิจฉัยโรคของแพทย์โดยเฉพาะการตรวจร่างกายของผู้ป่วยถือเป็นขั้นตอนสำคัญในการวินิจฉัยโรคว่าผู้ป่วยเป็นโรคอะไร พยาธิสภาพอยู่ที่ไหนและอยู่ในระยะใดเพื่อนำไปสู่การรักษาได้ถูกต้อง ในขั้นตอนนี้แพทย์จักต้องใช้ความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์มิให้เกิดความผิดพลาดขึ้นได้ เพราะอาจนำมาซึ่งอันตรายที่จะเกิดแก่ร่างกายหรือชีวิตของผู้ป่วยในขั้นตอนการรักษาที่ต่อเนื่องกัน เมื่อทางพิจารณาได้ความว่า จำเลยที่ 3 มิได้ตรวจดูอาการของโจทก์ตั้งแต่แรกเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลพนมสารคามด้วยตนเอง แต่วินิจฉัยโรคและสั่งการรักษาอาการของโจทก์ตามที่ได้รับรายงานทางโทรศัพท์จากพยาบาลแทนโดยไม่ได้ตรวจสอบประวัติการรักษาของโจทก์ด้วยตนเอง แม้จำเลยที่ 3 จะสอบถามอาการและประวัติการรักษาของโจทก์จากพยาบาลก่อนที่พยาบาลจะฉีดยาให้แก่โจทก์เพื่อทำการรักษาก็ตาม ก็หาใช้วิสัยของบุคคลผู้มีวิชาชีพเป็นแพทย์จะพึงกระทำไม่ ทั้งห้องแพทย์เวรกับห้องฉุกเฉินที่โจทก์อยู่ห่างกันเพียง 20 เมตร ตามพฤติการณ์ก็ไม่ปรากฏว่ามีเหตุสุดวิสัยอันทำให้จำเลยที่ 3 ไม่สามารถมาตรวจวินิจฉัยอาการของโจทก์ได้ด้วยตนเองแต่อย่างใด ถือได้ว่าจำเลยที่ 3 ประมาทเลินเล่อ เมื่อพยาบาลได้ฉีดยาบรีคานิลให้แก่โจทก์ตามที่จำเลยที่ 3 สั่งการ หลังจากนั้นโจทก์มีอาการแพ้ยาอย่างรุนแรง โดยไม่ปรากฏว่า

โจทก์มีอาการเช่นว่านั้นมาก่อน อาการแพ้ยาของโจทก์ดังกล่าวจึงเป็นผลโดยตรงจากการกระทำของจำเลยที่ 3 ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย อันเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์

ส่วนที่จำเลยที่ 1 อ้างว่า โจทก์ได้ให้ความยินยอมแก่จำเลยที่ 1 แล้วว่า หากโจทก์ได้รับอันตรายอันเนื่องจากการรักษา โจทก์จะไม่เรียกร้องหรือฟ้องร้องแก่เจ้าหน้าที่และส่วนราชการเจ้าสังกัดของโรงพยาบาลพนมสารคามตามคำยินยอมให้ทำการรักษา จำเลยที่ 1 จึงไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์นั้น เห็นว่า ความยินยอมของโจทก์ที่ให้จำเลยที่ 3 ทำการรักษาดังกล่าวแม้จะเป็นการแสดงออกให้จำเลยที่ 3 กระทำต่อร่างกายของโจทก์เพื่อการรักษาได้ก็ตาม แต่หากการรักษานั้นไม่ได้เป็นไปตามมาตรฐานแห่งวิชาชีพแพทย์ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ร่างกายของโจทก์ ซึ่งเป็นผลโดยตรงจากความประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ 3 อันเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ดังที่วินิจฉัยมาดังกล่าวข้างต้นแล้ว จำเลยที่ 3 ก็ต้องรับผิดชอบโจทก์ โจทก์จึงฟ้องจำเลยที่ 1 อันเป็นหน่วยงานของรัฐให้รับผิดชอบโจทก์ในผลแห่งละเมิดที่จำเลยที่ 3 ได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ได้ ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น

คงมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์และจำเลยที่ 1 ต่อไปว่า โจทก์ควรได้รับค่าเสียหายเพียงใด เห็นว่า ค่าทุนทุกซ์ธรรมดาณระหว่างเจ็บป่วย ค่าเสียสมรรถภาพในการมองเห็นและค่าสูญเสียความสวยงามของโจทก์ ดังที่คู่ความฎีกามานั้น ถือได้ว่าเป็นความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน ซึ่งโจทก์มีสิทธิเรียกได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 446 โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงว่าโจทก์ประกอบอาชีพด้วยหรือไม่ ได้ความตามคำเบิกความของนาย ว แพทย์ประจำโรงพยาบาลเมืองฉะเชิงเทรา พยานจำเลยว่า อาการแพ้ยาของโจทก์อาจถึงขั้นเสียชีวิต หากไม่ได้รับการรักษาทันเวลาที่ทั้งนาย ส แพทย์ประจำโรงพยาบาลเมืองฉะเชิงเทรา พยานจำเลยก็เบิกความยืนยันว่า กระจกตาดำข้างซ้ายของโจทก์เป็นผลปฏิกิริยาอักเสบบางลง อาจเป็นสาเหตุให้กระจกตาทะลุ ทำให้มองเห็นได้ไม่ชัด ต้องเปลี่ยนกระจกตาและจะกลับมามองเห็นได้ ส่วนจะกลับเป็นปกติหรือไม่ขึ้นอยู่กับผลการผ่าตัด ซึ่งข้อนี้ นาย ว แพทย์ประจำโรงพยาบาลเมืองฉะเชิงเทรา พยานโจทก์เองกลับเบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า ดวงตาของโจทก์สามารถผ่าตัดเปลี่ยนแก้วตาจะทำให้มองเห็นได้ชัดเจนตามปกติ ประกอบกับขณะเกิดเหตุโจทก์ตั้งครุฑได้ 6 เดือน ต้องใช้เวลารักษาประมาณ 3 เดือน ย่อมเป็นความทุกข์ธรรมดาที่โจทก์รู้สึกได้ตลอดเวลาที่อยู่ในระหว่างการรักษา ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 กำหนดให้โจทก์ได้รับค่าความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินคือ ค่าทุนทุกซ์ธรรมดาณระหว่างเจ็บป่วย 400,000 บาท ค่าเสียสมรรถภาพในการมองเห็น 800,000 บาท และค่าสูญเสียความสวยงามของโจทก์ 800,000 บาท รวมเป็นค่าเสียหายทั้งสิ้น 2,000,000 บาท มานั้น นับว่าเหมาะสมแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดแล้ว ไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาข้อนี้ของโจทก์และจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น

พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาทั้งสองฝ่ายให้เป็นพับ